

ФРЕДЕРИК ПОЛ ТОЧНО ТАКА...

Превод от английски: Александър Кючуков, 1990

chitanka.info

И така, ние се намесихме почти веднага. Този Ван Пелт се появи в Пентагона в четвъртък, а следващия понеделник моят отряд със специално предназначение, състоящ се от тридесет и пет души в пълно снаряжение, вече бе заел позиции около владенията на стария учен.

Това не му хареса. Впрочем нищо друго и не очаквах. Щом се появиха нашите камиони, той изскочи вбесен от голямото здание.

— Марш оттук! Вървете по дяволите! Не виждате ли, че нахлувате в частни владения? Чуйте, няма да търпя това. Измитайте се оттук!

Измъкнах се от джипа и вежливо му отдадох чест:

— Подполковник Уиндърмир, сър. Имам заповед да организирам охраната на вашата лаборатория. Ето, сър, копие от заповедта — за вас.

Той се намръщи, изфуча, но в края на краищата изтръгна листа от ръцете ми. А пък заповедта беше подписана от самия генерал Фолансби, така че тук нямаше място за спорове. Кротко стоях до него, готов, доколкото мога, да разясня положението, без да го обиждам: без особена необходимост никога не встъпвам в открит конфликт с враждебно настроени цивилни. Но съдейки по всичко, той изобщо не се готвеше да разреши напрежението.

— Гадината Ван Пелт! — крещеше той. — Това смрадливо чудовище, този предател, този стар...

Слушах внимателно. Ругаеше здравата. Смисълът на думите му се свеждаше до това, че бившият му помощник Ван Пелт не е имал никакво право да дрънка в Пентагона за възможността да се използва ефектът на Хорн за военни цели. Речта му звучеше особено убедително благодарение на сочната словесна подправка.

Накрая го прекъснах:

— Доктор Хорн, генералът нареди да ви уверя, че ние в никакъв случай, в никаква степен няма да се намесваме във вашата работа. Единствената ни задача е да осигурим безопасността ви. Убеден съм, сър, че вие и сам скоро ще разберете колко важно е това.

— „Безопасност“! Така значи, лейтенант...

— Подполковник, сър. Подполковник Уиндърмир.

— Подполковник, генерал, лейтенант — какво ме интересува всичко това, дявол да ви вземе! Ефектът на Хорн — това е моя лична собственост, чувате ли? Не ваша, не на Ван Пелт, не на държавата,

ясно ли е? Работя над проблема за присаждане на личността още преди да ви е имало на света, и...

— Сър, спомнете си за безопасността! — прохриптях право в ухото му. Той опули очи към мен, а аз кимнах към шофьора: — Той няма достъп... Сержант О'Хейр, вие сте свободен!

Сержантът зад волана отдаде чест и се отдалечи.

Продължих по-спокойно:

— И така, доктор Хорн, искам да знаете, че аз съм тук само за да ви съдействам във всичко. Ако се нуждаете от нещо, моментално ще ви го доставя. Ако ви се наложи да отидете до града, и това ще уредя наистина. В такъв случай най-добре е да ни известите двадесет и четири часа предварително, за да успеем да съгласуваме маршрута и...

Той отговори твърде кратко:

— Вървете по дяволите, млади човече! — обърна се и се заклатушка към голямото здание.

Аз, спомням си, го изпрацах с поглед и мислех, че този стар козел за своите осемдесет или осемдесет и пет години е запазил завиден темперамент.

Заех се с настаняването на момчетата, а доктор Хорн в кабинета си вдигна слушалката и поиска да го свържат с Пентагона, за да протестира против нашето пребиваване във владенията му. Когато съобрази, че говори с комутатор и че без моето разрешение с никого няма да го свържат, избухна в нов поток от ругатни.

Но това естествено нищо не промени и не можеше да промени. Във всеки случай без заповед, подписана от самия генерал Фолансби.

На следващата сутрин направих неочаквана проверка на постовете, а заедно с това инсценирах проникване на странично лице на територията на лабораторията — за да си отворят войниците очите на четири. Всичко беше извършено точно. По моя заповед сержант О'Хейр се опита да пропълзи във владенията на доктор Хорн от юг, през блатото. На четиридесет и пет метра от оградата сержантът бе задържан. Сега стоеше пред мен целият в кал и рапортуваше, не спирайки да се тресе:

— Тези недоубити него... Тези часоци, сър, едва не ми откъснаха главата. Спаси ме само това, че дежурният офицер беше наблизо и ме позна.

— Прекрасно, сержант.

Освободих го и отидох да закувам.

През цялата нощ подразделението се занимаваше с поставяне на телени огради. Сега територията бе оградена с троен ред бодлива тел под напрежение, при това външната линия беше навита на спирала. През всеки четиридесет и пет метра и по ъглите над оградата стърчаха наблюдателни кули; строителният отряд разчисти от храсти осемнадесетметрова ивица откъм външната страна на оградата. Щях да заповядам да се прокара по разчистеното пространство път, за да се патрулира с джипове територията денонощно, но после реших, че това не е нужно.

Бях гладен и ми се спеше. Групата, която правеше телената ограда през тази нощ, вдигна все пак шум. Но, общо взето, бях доволен, макар и малко раздразнен.

По време на закуската позвъниха от КПП-то: от града пристигнал Ван Пелт и дежурният не го пускаше без мое разрешение. Дадох разрешение и докато мигна, Ван Пелт се озова в моя личен апартамент. По изражението му можеше да се съди, че е обезпокоен и в същото време тържествува.

— Той как възприе това? — попита. — Ъ-ъ-ъ... обиди ли се?

— Много.

Ван Пелт въздъхна, после сви рамене:

— Впрочем, вие сте тук и, надявам се, че той нищо няма да предприеме... — Той лакомо гледеше ледените питки и кренвиршите в чинията ми. — Аз... хъм... днес не успях да закуся...

— Бъдете мой гост, доктор Ван Пелт.

Наредих да донесат още едни прибори и да му сервират същото като на мене. Да бяхте видели как излапа всичко. А нали при неговите запаси от тлъстини, ей богу, нищо не му струваше да измине четиристотин километра, без да огладнее. Едва ли беше по-възрастен от петдесет и шест — петдесет и седем години, а тежеше според мен не по-малко от сто и петдесет килограма. Трудно е да си представиш по-различни хора от Ван Пелт и доктор Хорн. Помъчих се да си представя как са се погаждали, работейки заедно. Впрочем знаех отговора: погаждали са се трудно. Иначе Ван Пелт никога не би се затичал към Пентагона. Разбира се, стараех се да бъда обективен. За генерал Фолансби е ясно — той смята, че откритието на Хорн е важно за отбраната на страната и тъй нататък. Но самият аз току се хвацах,

че мисля как бих се чувствал, ако някой от младшите офицери започне по такъв начин да действа през главата ми. Военната дисциплина и гражданските работи, доколкото разбирам, са различни неща, но все пак...

Но какво да говорим, Ван Пелт се реши и ето, ние сме тука. Не че е толкова важно за мене, но заповедта си е заповед.

В четиринадесет нула, нула направих посещение на доктор Хорн.

Той се откъсна от книгата си, когато с капрала стенограф влязохме в стаята. Не каза нищо, само стана и ми показа вратата.

Казах:

— Добър ден, доктор Хорн. Бихме искали да получим от вас отчет за извършената през деня работа. Ако сме дошли не навреме, кажете. Знаете, тука съм само за да помагам на вашата работа. Може би от дванадесет нула, нула до тринадесет нула, нула всеки ден е по-удобно за вас? Или сутрин? Или...

— Всеки ден?

— Тъй вярно, сър. Навярно не сте обърнали внимание на параграф осми от заповедта. Генерал Фолансби в своя...

Тук той ме прекъсна със съвсем странична забележка по адрес на генерал Фолансби, която предпочетох да пропусна покрай ушите си. Макар че в неговите думи вероятно имаше някаква истина.

— Като начало, сър — продължих аз, — ще бъдете ли добър да ни покажете лабораторията? Мисля, че ще останете доволен от това, как капрал Маккейб ще стенографира вашия доклад.

— Моя доклад? Какъв доклад?

— Вашия отчет за работата, сър. За това, какво сте успели да направите през изтеклите двадесет и четири часа. Наистина този път, сам разбирате, ще се наложи да разкажете за всичко, направено досега.

— Е, не! — изръмжа той.

Бях подготвен за това. Дадох му да се наръмжи. Когато се умири малко, му разясних всичко с две думи:

— Така трябва да бъде. Така ще бъде.

— Ах, ти, плъх, армейски пор... Слушай какво ще ти кажа... — запъвайки се, проскърца той. Но внезапно млъкна и ме погледна намръщено.

Радвах се, че най-после замълча, защото в секретната част на заповедта — в параграфите, които не му показах, тъй като той нямаше

достъп — се говореше за нещо твърде съществено при подобна ситуация. Ван Пелт разказал на генерала, че доктор Хорн е болен. Апоплексия или рак — не знам точно, не съм силен в медицинските понятия. Както и да е, на разпита в разузнавателния отдел Ван Пелт съобщи, че старецът всеки момент може да пукне. И когато той беснееше тук, наистина изглеждаше, сякаш аха-аха и ще предаде богу дух. Това никак не ми се искаше, поне докато не получа отчета му, за да анализирам на това основание ситуацията.

Хорн седна. Погледна ме хитро и попита:

— И вие имате намерение строго да се придържате към инструкциите?

— Да, сър.

— В такъв случай — не без задна мисъл, със старчески смях проговори той — виждам, че нищо друго не ми остава, освен да се предам. Така че какво именно ви интересува, лейтенанте?

— Вашият отчет, сър.

Той кимна:

— Точно така.

Аха, помислих (за себе си, разбира се), става интересно. Не се ли опитва да спечели доверието ми, а после да се обади на приятелите си в Конгреса? Или иска да ме метне?

— Така, така... моят отчет. Точно така — проговори той, замислено разглеждайки някаква машина, подобна на... е, да речем, на СКР-784, същата, която има отношение към радиолокацията или към радиото — с една дума, към електрониката. Специалистите от корпуса свързочни войски ще се оправят. Те имат свои задачи, аз — свои.

— Точно така — повтори Хорн. — Какво пък, капитане, ще се наложи да изпълня вашето желание. Пред вас — каза той, изправяйки се — е моят поликлоиден квазитрон. Както виждате...

Тука странни звуци отклониха вниманието ми. Обърнах се към капрал Маккейб — той явно беше затруднен.

— Сър — прекъснах доктор Хорн, — бъдете любезен, последните две думи по букви...

Той доста мрачно се изсмя:

— Точно така. П-о-л-и-к-л-о-и-д-е-н к-в-а-з-и-т-р-о-н. На вас, лейтенанте, познати ли са ви различните потенциометрични изследвания на човешкия мозък, които... Впрочем да се обърнем към

историята на въпроса. Както разбирате, мозъкът по същество представлява една електрическа машина. Потенциометричните изследвания потвърждават, че...

И така нататък в този дух. Всеки тридесет-петдесет секунди той ме поглеждаше, накланяше глава и чакаше. Казвах: „Разбрано“, той казваше: „Точно така“ — и продължаваше своя отчет. Капрал Маккейб отчаяно страдаше, за мене пък това беше донякъде даже приятно, почивах си. Щабните заседания бързо приучват не само да се издържат подобни изпитания, но и да се намира в тях удоволствие.

Когато Хорн най-после завърши (Маккейб тихо ридаше в своя ъгъл), обобщих всичко казано от него:

— С други думи, сър, вие сте изобрели начин да се убива човек от разстояние с помощта на електрониката.

Това, кой знае защо, го срази. Той се втренчи в мене.

— С помощта на електрониката — произнесе след минута пауза. — Усъвършенстван. Начин. Да се убива. Човек. На. Разстояние.

— Да, сър. Така казах — съгласих се аз.

— Точно така. Точно така — той се закашля и въздъхна тежко. — Лейтенанте, в името на всичко свято, обяснете ми какво в моите думи е могло да ви наведе на такава глупава мисъл?

Не повярвах на ушите си.

— Но... но нали именно така каза генералът. А той, ако помните, е разговарял с Ван Пелт.

Интересно, помислих си, може би тук се крие хитрината. Не се ли опитва той да ме убеди, че пушката не стреля?

Точно двадесет и пет секунди мята гърмове и мълнии. След това се овладя и се замисли.

— Не — каза той. — Не, това не е Ван Пелт. Вашият тъпак генерал съвсем е откачил.

С официален тон заявих:

— Доктор Хорн, вие твърдите, че вашият... ъ... — Погледнах Маккейб, той шепнешком ми подсказа името — ... вашият поликлоиден квазитрон не може да убие човек от разстояние по никакви там електронни начини?

Той ме погледна мрачно, заплашително, намръщи се като от болка. Но продължи с усилие:

— О, да, да! Разбира се, защо да не може да се каже, че локомотивът, окислявайки въглищата, ги превръща в силициеви съединения, нали? Така е, само че ги наричат просто сгурия. Тогава и квазитронът може да убива хора от разстояние.

— А, ето!

Все още с гримаса на болка той каза:

— Съвсем вярно. Сега разбирам какво имате предвид. Точно така. Това напълно обяснява присъствието ви тук. А аз, признавам, се учудвах! Вие виждате в квазитрона оръжие...

— Разбира се, сър!

— Аха... — Той седна, извади опушена, почерняла лула, напълни я. И вече весело каза: — Сега ние се разбираме един друг. Моята машина превръща живите хора в трупове. Парчето кремък прави същото — за това между другото напълно самостоятелно са се досетили още питекантропите. Само че вас ви интересува тази страна на въпроса. Много добре — той запали лулата и продължи, изпускайки дим. — Трябва да отбележа, моят квазитрон прави и още някои неща, което парчето кремък не може. Моят квазитрон извлича някаква субстанция, противоположна на физическата — да я наречем субстанция X, — и когато я прибавим към човешкото тяло, то става жив човек, а когато я отнемем, остава труп. Но на вас това ви е безразлично.

Признавам, той все пак за миг ме изкара от кожата ми. И му отговорих твърде рязко:

— Сър, боя се, че съм ви разбрал неправилно.

— Дяволски тънко забелязано: разбрал неправилно! — изрева той. — Ние всички тук сме трупове, разбрахте ли! Трупове, населени с призраци! И на света съществува само един човек, способен, без да ги разрушава, да ги отдели един от друг и този човек съм аз! И съществува само един начин да се направи това — с моя квазитрон! Лейтенанте, вие сте глупак, тъпак...

Добре, хубавото — малко по малко.

— Довиждане, сър — казах вежливо, но съм уверен, че той не чу. Думите ми потънаха в тътнежа на собствения му глас, който ме заставяше да се измитам навън.

Кимнах на капрал Маккейб. Той затвори бележника си и се втурна да ми отваря вратата, след което и двамата напуснахме

кабинета.

Пък и нямаше никакъв смисъл да оставаме там. Сега имах цялата информация, необходима за анализ на положението.

Въпреки това същата вечер извиках при себе си Ван Пелт: трябваше да реша може ли да се постави под въпрос душевното здраве на доктор Хорн.

— Какво говорите, полковник Уиндърмир, той е съвършено здрав. Съвършено! — устните на Ван Пелт трепереха. — Той е опасен, да! Много опасен! Особено за мене — и ако не ме бяхте уверили в моята пълна безопасност... Разбира се. Опасен е. Аз...

Той млъкна, впервайки поглед във фруктиерата с плодове на масата (винаги след вечеря ям плодове).

— Аз... — той се покашля. — Подполковник, може ли...

— Вземете, вземете.

— О, благодаря, благодаря! Аз бих... Но наистина, колко са хубави! Честно казано, подполковник Уиндърмир, според мен ябълката е най-редкият дар на природата! А крушите! Трябва да кажа, че крушите...

— Извинете ме, мистър Ван Пелт — прекъснах го аз. — Необходима ми е достоверна информация за доктор Хорн. Кажете, за какви призраци говори той?

Ван Пелт ме гледаше с отсъстващ поглед, хрупайки ябълка.

— Призраци? — отхапа парче и захрупа. — Господи, подполковник! (Хруп-хруп.) Подполковник Уиндърмир, не зная... Ах... Ах, призраци! (Хруп!) Как не, как не: Доктор Хорн така ги нарича. Вие го познавате. Виждате ли, има разлика между живия и мъртвия човек и тъкмо нея доктор Хорн означава фигуративно с думата „призрак“. — Ван Пелт се изхили, хвърли в кошчето за боклук огризката от ябълката и се зае със следващата. — Да наречем това „живот“ плюс „разум“, плюс „душа“, ако изобщо използвате тази дума, подполковник. Доктор Хорн просто сумира всичко това и го определя с една дума — „призрак“.

Аз не го оставях на мира:

— Излиза, че тази машина... ъ... извиква призраци?

— Какво говорите! — изкрещя той, губейки самообладание. — Подполковник, вие се заблуждавате! Доктор Хорн е безпринципен, самонадеян тип, но не е идиот все пак! Забравете думата „призрак“,

ако ви смуцава. Наречете това... наречете го... — Той се огледа разсеяно, сви рамене. — Нека да го наречем просто разлика между живото и мъртвото. Тази разлика определя основния принцип на работа на квазитрона. Живот, разум — това са електрически феномени, разбирате ли? И доктор Хорн ги извлича от тялото, оставя ги в запас и ако пожелае, може да ги върне на предишното място или дори да ги пренесе в чуждо тяло.

Той кимна, намигна ми и се захвана с поредната ябълка — хруп! хруп! хруп!

— Ето това е, сър!

Когато накрая се отървах от него, поседях известно време, опитвайки се да събера мислите си.

Този стар чудак има машина, с която може да извади разума от тялото на един човек и — да, да! — да го премести в тялото на друг човек!

За какъв дявол не ми казаха веднага това в Пентагона, вместо да ми дрънкат всякакви врели-некипели?

Аз обаче не вярвах, докато не го видях със собствените си очи, а това ми се случи твърде скоро. На следващата сутрин по моя молба доктор Хорн постави кокошка и кокер шпаньол в така наречения поликлоиден квазитрон и извърши въпросното преместване.

Сега вече повярвах. Видях как кокошката се опитва да маха с опашка, а шпаньолът да кудкудяка, да подскача на място, като се опитва да кълве зърна.

Очите на Маккейб едва не изскочиха от орбитите. Той започна да пише нещо, после ме погледна замислено, поклати глава, седна и се загледа в пространството.

Впрочем за него ще стане дума по-нататък.

Аз казах:

— Това можете. Можете да вземете кокошка и да я присадите в кокер шпаньол и обратно.

Той само кимна, заинатен да не показва своето удовлетворение.

— Точно така, лейтенанте.

— А с хора... с хора също така ли можете?

— Разбира се, че мога, майоре! Разбира се, мога! — Той се намръщи. — Но тези глупави закони за провеждане на опитите... Опитвах, честна дума, опитвах се да получа разрешение за провеждане

най-простия взаимнообмен. Например между човек, умиращ от рак, и малоумен хлапак. Защо не? Здрав дух в здраво тяло! И нека обречените компоненти да доизгниват един в друг! Мислите, че ми разрешиха ли?

— Разбирам. Значи това изобщо не сте го правили.

— Нито веднъж! — Очите му горяха. — Но сега, когато сте тук, лейтенанте... вие сте военен... И храбър, нали така? Нужен ми е всичко на всичко един доброволец. Този страхливец Ван Пелт отказа, моят градинар — също. Всички отказват! Но вие...

— Отказвам, сър! — Треперех. Къде се дяна цялата ми твърдост? — Не съм ви лейтенант, аз съм щабен офицер, подполковник! Че вие според мене представа нямате какви пълномощия ми е дало ръководството!

— Но, лейтенанте, важността...

— Не, не! Никога!

Ама че тъпак! Да ми предлага такова нещо на мене, на подполковника! На подполковника, който още малко ще получи ново звание! И какво ще стане с моето ново звание, ако за това научат в Пентагона? Че те там ще ревнат, ще ревнат като ужилени. И аз му казах колкото можех по-спокойно:

— Доктор Хорн, вие нищо не разбирате от военните работи. Уверявам ви, че ако се нуждаете от доброволци, ще ги получите. Повярвайте, сър, ние сме тук, за да ви съдействаме. Не се съмнявайте, един от нашите хора ще бъде щастлив... какво ти — горд, сър, да ви предложи своите услуги... Капрал Маккейб, елате тук!

Но малко закъснях: капралът със стон излетя от стаята.

Малко смутен, отново се обърнах към доктора:

— Уви, сър! Сам разбирате, момчето се уплаши. Но доброволец ще ви намеря, не се съмнявайте.

Старецът се зарадва като курсант четвъртокурсник на юнската ваканция, но не го показва.

— Точно така, лейтенанте... — твърде надуто заяви той — тоест майор... или капитан. Добре би било утре.

Утре! О, забележителен ден! Защото в този ден видях как доктор Хорн изпълни обещанието... и аз, само аз разбрах какво значи това. Оръжие ли? Дрън-дрън! Повече, много повече от оръжие!

Бяха нужни доброволци. Уверих доктор Хорн, че за това няма да има проблеми. В офицерската барака имаше един ординарец, който се

беше самоотлъчил и сега чистеше тоалетните, та като му разясних каква ще бъде присъдата на военнополовия съд, той мигновено се съгласи да стане доброволец. Дори не попита, на какво задание го изпращат. Но бяха нужни двама. Моят старши помощник — горд съм да съобщя за това — сам предложи да бъде вторият. Мъжествен човек, истински образец на боеви командир.

Пристигнахме в лабораторията на доктор Хорн; привързаха доброволците към креслата и ги приспаха по мое настояване — исках да запазя секретността и естествено не бих могъл да допусна те да разберат какво именно става тук.

Вече заспивайки, старшият помощник ми пошепна:

— Сър, ами Корея?

— Обещавам, капитане, никаква Корея — тържествено заявих и пред очите му скъсах документа за изпращането му в действащата армия, който съставих миналата нощ. Той заспа като щастлив човек.

Дън, дън — дън, трах! — в тези научни работи не разбирам. Но когато угаснаха светлинките и замлъкнаха воят и прашенето на апарата, доктор Хорн им даде по глътка от някаква отвара.

Пръв отвори очи ординарецът. Застанах пред него.

— Име, звание и личен номер?

— Лефертс, Робърт Т., сър — ясно израпортува той, — капитан от армията на САЩ, личен номер О-3339615!

Боже мой! Но за да се убедя, зададох още един контролен въпрос:

— А къде не искахте да ви изпращат?

— О-о... в Корея, сър! Бъдете така добър, сър! Само там не, сър! Доброволно ще се подложа на всяко изпитание, аз...

Кимнах на доктор Хорн, който отново приспа подопитния.

Сега тялото принадлежеше на моя старши помощник. Той отвори очи.

— Господин подполковник, сър! Повече няма, сър! По-добре да чистя нужника и да подреждам в караулното, но не...

— Свободно! — заповядах и кимнах на доктор Хорн. Нямах повече съмнение. — Направихте го, докторе!

— Точно така, лейтенанте — кимна ми той. — Наистина го направих.

Когато ги върна по местата им, аз се замислих: а какво означава всичко това?

Втурнах се в кабинета си и още с влизането грабнах телефонната слушалка:

— Бързо! — заповядах. — Пентагона. Генерал Фолансби, бързо, съвършено секретно! Помолете го да използва тайната линия за свързка.

Захлопнах кутията на полевия телефон. Оръжие? Какво е оръжието в сравнение с това! Че ние бихме могли да пипнем целия свят! Признавам, че бях на седмото небе от радост. Вече виждах на мундира си генералските отличителни знаци — възможно след година, че и по-рано, първата звезда. Какво в американската армия може да попречи на издигането на офицер, предоставил в нейно разпореждане такова откритие?

С грохот се отвори вратата и в кабинета нахълта Ван Пелт с изкривено лице и с топяща се плочка шоколад в ръката.

— Подполковник Уиндърмир! — с труд изцеди той от себе си. — Дали сте на Хорн възможност да проведе опита! Но това беше единственото, което не му достигаше! Сега той...

Това беше непоносимо.

— О'Хейр! — изкрещях.

Появи се сержант О'Хейр с виновна мутра.

— Как сте посмели без мое разрешение да пуснете тук този човек? Нима не знаете: имам срочен, съвършено секретен разговор с Пентагона?

— Да, сър — едва изговори О'Хейр.

— Махнете го оттук!

— Да, сър!

Дребният шишко се опита да се съпротивлява, но О'Хейр беше доста по-едър от него. Въпреки това Ван Пелт се изхитри да му удари един юмрук. Страшно възбуден, той крещеше нещо, когато ме свързваха с Пентагона, но аз не слушах.

— Генерал Фолансби? Моля, прехвърлете се на секретната линия.

Натиснах бутона, превключвайки по този начин своя апарат към нужната линия, и веднага чух гласа на генерала — много ясно, но

всеки, който би се опитал да подслуша нашия разговор, не би чул нищо освен пращане.

Доложих му накратко какво бях видял. Както очаквах, отначало той беше разочарован, раздразнен.

— Сменил им местата, Уиндърмир? — изрази той своето недоволство с висок писклив глас. — Е, и каква е ползата от тази размяна на местата? Може, разбира се, да се заловят няколко вражески командири, да се въведе противникът в заблуждение... Дявол да го вземе, нима това е всичко? Надявах се на повече, Уиндърмир, надявах се на ефикасно тактическо оръжие. Този Ван Пелт би могъл да не отнема напразно времето на висшите офицери от армията на Съединените щати.

— Сър — казах, — генерал Фолансби, позволете ми да изкажа своята гледна точка. Сър, да предположим, че някой държавен глава посети Съединените щати. А ние например неочаквано заловим него и всички придружаващи го лица. Изтърбушваме ги, а после ги напълваме с душите на наши хора, а?

— Какво-о-о? — Той реши, че аз без всякакво съмнение съм откачил. — Подполковник Уиндърмир, що за глупости дрънкате?

— Бихме им дали сто точки аванс — продължих убедено. — Повярвайте, видях го със собствените си очи. Добре, да оставим на мира държавните глави. Хайде да вземем някой друг, да речем, един от представителите в ООН, а? И в неговото тяло да напъхаме душата на агент от Джи-2? Разбирате ли ме, сър? Тук вече е ясно чие разузнаване ще получава необходимите сведения. Нали, сър? Но да допуснем, че не ни е нужно да се занимаваме с това в мирно време, да допуснем! — затова пък по време на война... Да вземем макар и двама военнопленници, да заселим техните тела с наши души, а после да разменим пленниците.

Продължавах в този дух, без да смея да твърдя, че съм го убедил в каквото и да е. Но след като е окачил слушалката, генералът явно се е замислил, замислил се е здравата.

И на следващия ден ми назначи среща в Пентагона. Знаех, че така ще стане, защото аз съм очевиден, а генералът никога няма да поеме сам отговорността за решението на подобен проблем, непременно ще свиква съвещание и едва тогава някой от щабните ще съобрази кое как е.

Вече чувствах на плещите си генералските звезди...

— Какво има там още, О'Хейр? — попитах.

Този човек започваше да ме дразни. Той провря през вратата на кабинета ми разтревожената си физиономия. Е, какво пък, правилно: аз и без това се канех да го поразтревожа.

— Сър, това пак е Ван Пелт. — Видът му беше твърде идиотски. Той преглътна и продължи: — Не знам, сър, може би се е побъркал, само че... само че той твърди... той твърди, че доктор Хорн иска да живее вечно! Казва, че единственото, което не е достигало на доктор Хорн, било да проведе експеримент с човек. Не разбирам за какво говори, сър, но той казва, че сега, когато сте позволили да се проведе този експеримент, Хорн ще хване първия попаднал му човек и ще открадне от него тялото. Нима може така, сър?

Дали може?

Отблъснах О'Хейр, изваждайки в движение пистолета.

Може, и още как! От човек като Хорн всичко може да се очаква. Той ще използва своето откритие, за да краде човешки тела, за да продължи своя живот, своето разумно съществуване, да смени старческата си обвивка с младо, здраво тяло.

И ако това, не дай боже, се случи, прощавайте мои генералски пагони!

О, аз точно знаех хода на мислите на Хорн. Да открадне тяло, да счупи машината, да изчезне. Да бъде проследен. Как? Всички съществуващи в света методи за опознаване на личността: отпечатъци от пръсти, кръвна група, ретината на очите — всички те са безсилни да различат истинския Джон Смит от Джон Смит, в когото обитава Хорн. Това е очевидно — сякаш було се смъкна от очите ми.

Потискайки страха си, Ван Пелт се намеси със своите предупреждения. Искаше да спре Хорн. Но защо се втурна в лабораторията този психопат? Нали точно така ще снабди Хорн с тяло! А ако на Хорн не му е достатъчно едно, ще има на разположение още много, защото наоколо са моите войници: на пост, изпълнявайки задълженията си. На Хорн нищо не му пречи да примами при себе си някого от тях. И няма да седне да чака. Защото сега, когато се е появила надежда, когато е страшно възбуден, неговата престаряла обвивка, неговото напълно изхабено тяло може да откаже всеки

момент, може да се разпадне при най-лекото докосване като взривена барака.

И аз се втурнах през дългите тъмни коридори към онази сграда, към онази стая, където се намираше големият поликлоиден квазитрон.

Но закъснях.

На прага на кабинета се спънах в човешко тяло, паднах и изпуснах пистолета. Повдигнах се на ръце, докоснах тялото — още е топло, но не много. Доктор Хорн! Неговият изхвърлен, напуснат пашкул!

Пред мен с пронизителни вопли, правейки глупашки гримаси, подскачаше с оръжие в ръце бившият Ван Пелт.

— Твърде късно! — крещеше той. — Твърде късно, подполковник Уиндърмир!

Ван Пелт! Но сега това беше вече не Ван Пелт, неговото тлъсто, отпуснато тяло принадлежеше другиму. В едната ръка Хорн-Ван Пелт, държеше пистолета, а в другата — метален прът. И с този прът пред очите ми разбиваше, разбиваше поликлоидния квазитрон! Бум! — фонтан от искри се пръснаха от уреда! Трах! — апаратът се нажежи, сви се и започна да се топи.

И е въоръжен. М-да. Положението не е от най-леките.

Но не е безнадеждно. Не бяхме сами.

До пистолета ми лежеше още едно тяло — не мъртво, а само в безсъзнание. Това беше капрал Маккейб, свален с удар по главата.

— Стойте! — изкрещях, изправяйки се на колене.

Хорн-Ван Пелт, се обърна, погледна ме.

— Стойте! Не чупете машината, доктор Хорн! Вие сам не разбирате колко много зависи от нея. Не само вашият живот, доктор Хорн, повярвайте. Ще се погрижа да имате тела, прекрасни тела, за да запазите вашия разум толкова, колкото пожелаете. Но помислете и за националната отбрана. Помислете най-последно за вашия свещен дълг пред науката, сър! — крещях аз, мислейки изключително за своите генералски пагони.

Тогава капралът трепна и се размърда.

Станах на крака. А Хорн, т.е. Ван Пелт, от страх изпусна желязото, премести пистолета в дясната си ръка и се взря в мен. Толкова по-добре! Добре, че в мен, а не в Маккейб.

— Доктор Хорн — казах, — не чупете машината, тя още ще ни потрябва!

— Но тя вече е счупена — отвърна малката тлъста фигурка, глупашки жестикулирайки. — А аз не...

Бум!

Куршумът на Маккейб попадна в основата на черепа му. В мозъка, от който Ван Пелт е бил изгонен, за да даде местилище на Хорн, сега не обитаваше никой. Тлъстото малко същество беше мъртво.

Направо побеснях.

— Глупак! Идиот! Глупаво магаре! — крещях на Маккейб. — Да го убиеш! Защо го уби? Можеше да го раниш, да го осакатиш, да му счупиш крак, да му избиеш пистолета! Каквото искаш, но не да го убиваш! А сега той е мъртъв, машината е унищожена.

Също както и моите надежди за генералски звезди!

Капралът ме гледаше с твърде странно изражение на лицето.

Овладях се. Загина заветната ми мечта, сега вече нищо не можеше да се направи. Може би ще се намерят инженери, които ще открият, построят, поправят... но беше достатъчен един поглед към останките на поликлоидния квазитрон, за да се осъзнае пълната безпочвеност на подобни упования.

Въздъгнах тежко.

— Е, какво, Маккейб — казах твърдо, — заминавате в казармата. Ще поговоря с вас по-късно. А сега трябва да позвъня в Пентагона и някак си да обясня вашата несполука, вашата грешка.

Маккейб нежно поглади пистолета, постави го на пода и тръгна към вратата.

— Точно така, лейтенанте — каза капрал Маккейб.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 3,4,5/1990 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.